

Com va ser la seva fama

Hi havia una vegada, a París del 1924, una dona que es deia la Louise. El seu somni era ser dibuixant però en aquella època les dones no eren considerades artistes, ni intel·ligents, tot i que la Louise ho era. En tot cas, la Louise podia dibuixar, però no tindria una carrera professional i això era el que li feia més ràbia.

Un dia va sortir al carrer tota angoixada per no tenir cap oportunitat contra els altres artistes. Una dona de mitjana edat la va veure i li va dir:

- Què et passa reina? Per què fas aquesta cara?

La Louise se la va mirar mirar, però no sabia què respondre:

- No... No es preocupi, només, que no podrè complir mai el meu somni.

Durant un moment va apareixer un silenci incòmode, i això va sorprendre a la Louise, ja que mai havia vist a cap àvia sense saber que dir.

- Quin és el teu somni? -L'àvia ja es començava a encuriosir.

Lavors la Louise li va explicar el seu somni relacionat amb l'art.

- Vaja, sí que n'ets d'interessant. Jo era com tu, el meu somni era ser cuinera i no ho vaig aconseguir fins que em vaig disfressar d'home.

En aquell moment la Louise va pensar que seria una gran oportunitat per la seva carrera perquè aquell any les olimpíades se celebraven a París i els grans jutges buscaven a gent per fer els cartells que anunciaven les olimpíades.

- Gràcies pel consell, suposo. Molt bé, doncs és hora de que les nostres vides es separin.

La Louise va anar cap a casa seva. Ella no tenia feina. Ella vivia dels diners del seu germà. El seu germà es deia Michel. El Michel va anar a la guerra feia anys i allà li enviava diners a la seva germana. Quan la Louise va arribar a casa, va agafar uns estalvis que hi havia darrere d'un armari i va tornar a sortir al carrer, disposada a comprar una bona disfressa d'home. Va ser a la segona botiga que va entrar, que va trobar la disfressa perfecte. Un jersei de llana blau com el cel nocturn, una camisa blanca com la llet i uns pantalons liles com els de la seva mare. Juntament amb el

conjunt, va agafar un barret de copa. Quan va haver pagat va sortir de la botiga i va anar directament a la perruqueria, on va demanar:

- Vull que em talleu el cabell ben curt, siusplau.
- Però vostè és una dona. No prefereix deixar-se'l llarg com totes les altres?
-va preguntar el perruquer.
- No, jo no vull ser "com les altres" -va respondre la Louise.

Així doncs, el perruquer li va tallar els cabells tot estranyat perquè no havia vist mai una dona que es volgués tallar els cabells tan curts.

La noia va marxar, contenta per la seva decisió, va a tornar a casa i va agafar unes obres originals que havia fet ella. Va anar a una exposició d'art que hi havia a prop de casa seva. Allà hi va veure un cartell que anunciava alguna cosa sobre un jutge d'art a l'exposició, anomenat Simon. També hi havia un altre cartell que anunciava que els jutges buscaven a gent per fer els cartells per a les olimpíades. Va entrar i va ensenyar les seves obres a un jutge, i va suposar que ell era el Simon. En veure les seves obres, el jutge es va aixecar i va dir:

- Jo declaro pel nom de Déu, que ets un falsant!

Les coses van anar tan ràpid que la Louise, cinc minuts després, començava a adonar-se del que havia passat: el jutge va veure una petita taca de sang a una de les obres, i així va ser com van descobrir que era una impostora. Tot seguit, en Simon va fer venir a seguretat, la van agafar i la van portar a la garjola. Allà van tancar a l' "impostora". Al cap d'uns minuts van venir uns guàrdies per saber el que havia passat, i la Louise els va fer creure que havia estat un malentès. La van deixar sortir i, orgullosa, va agafar les seves obres i va anar cap a casa seva.

Era a la porta de casa, quan va veure un noi. El noi semblava molt normal, però hi havia una cosa que no anava bé. El noi jugava amb una nina.

- No hauries de jugar a coses de noi? -va dir la Louise, expectant.
- No. A mi m'agrada jugar amb la Manon. -va contesta rell.
- Encara no comprenc el perquè que t'agrada tan jugar amb nines. -va afegir ella.
- Igual que tu, que vols ser artista, jo vull ser feliç. *Vive la vie, madame.*

La Louise es va sorprendre amb tota la informació que tenia el nen.

- Com saps...? -va preguntar ella.
- Les notícies volen, oi que sí, “impostora”?

La dona va marxar, no va trigar gaire a arribar a casa seva, ja que era al portal. Les paraules del noi se li van quedar al cap: “*vive le vie*”, pensava tota engoixada mentre es prenia una tassa de te. Al final va arribar a una conclusió: tornaria a l'exposició i no es rendiria, faria que les seves obres es pengessin i que allà es quedessin. Abans d'això, se'n va anar a dormir, ja que era molt tard.

Ja era de dia. La Louise estava molt nerviosa perquè no volia que la fiquessin a la garjola, un altre cop. Quan ja va estar llesta, va sortir al carrer a comprar una altra disfressa d'home perquè no la reconeguessin, i se'n va tornar a l'exposició. Quan va arribar, es va trobar el jutge una altra vegada, però sembla ser que aquest no la va reconèixer. Aquesta vegada hi havia una cosa que no quadrava a la Louise, ja que hi havia una cua llarguíssima. Com més esperava, més nerviosa es posava, fins que va arribar el seu torn per parlar amb el jutge. Li va ensenyar les seves obres i va dir:

- No és sang, és una... taca de pintura!
- Fantàstic! Ni Déu i Maria van fer una feina tan preciosa amb Jesús! -va reaccionar ell.

Tothom en aquell moment va començar a aplaudir. Pel que semblava, els hi van encantar les seves obres.

Al cap d'un temps, la Louise es va convertir en un artista d'èxit mundial, van penjar totes les seves obres a les galeries del món i amb els diners aconseguits va poder parlar amb el seu germà, el Michel. També va fer els cartells per a les olimpíades, però a la Louise no li va fer el pes, hi havia alguna cosa que no li agradava. Ella no se'n va adonar, però el que no li agradava era que no pogués ser ella i no podés revelar la seva identitat femenina, tenia por a arriscar-se a perdre la fama i per aquest motiu no va dir al món qui era la Louise (excepte al seu germà).

C'est fini.